

ATMOSFERA

MEILĒS ISTORIJA

**TAYLOR
JENKINS REID**

Tarptautinis bestseleris nr. 1

baltos lankos

Taylor Jenkins Reid

Atmosfera

romanas

Iš anglų kalbos vertė Dovydas Grajauskas

baltos lankos

Pirmojo astronautų visuotinio susitikimo rytą Džoun, Dona ir Grifas į Džonsono centrą patraukė drauge, kvatodamiesi iš vienas kitam mėtomų juokelių ir vis kartodami susigalvotą naują posakį: „Bet čia taip nebus.“

Posakio autorystė priklausė Grifui, jis prieš kelias dienas pasakojo, koks šaunuolis buvo savo Naujosios Anglijos vidurinėje: kalbų sakytojas, klasės prezidentas ir lakroso komandos kapitonas. Kai Dona kilstelėjo antakį, tarsi norėdama pasakyti, kad galbūt jis tikisi tokiu šaunuoliu tapti ir būdamas NASA, jis skubiai pridūrė:

– Bet čia taip nebus.

Ir jie visi trys nusikvatojo.

Tada, nepraėjus nė pusvalandžiui, Dona vėl pavartojo posakį pasakodama apie savo dramatiškus ir siautulingus meilės reikalus.

Tuomet Džoun pasakė jiems, kad beveik visi pažįstami ją laikė moksluoke astronome.

– Bet kertu lažybų, kad čia taip nebus, – sarkastiškai pridūrė, pati save nustebindama pokšto taiklumu.

Tą rytą keliaudami į Džonsono centrą priešaky jie užmatė Lidiją Deins. Ji buvo smulkutė – ne aukštesnė nei metro šešiasdešimties, lieso sudėjimo, bet Džoun joje išvelgė kažkokį bauginantį atsparumą. Gal todėl, kad ji judėjo be galo susikaupusi. Lyg mėgautis pasivaikščiojimu keltų grėsmę jos brangiam laikui.

Aną vakarą Dona pasiūlė Lidijai rytoj eiti kartu. Lidija taip ir neatsakė.

– Kompanijoje visada yra vienas žmogus, manantis, kad jo šūdas nesmirda, – konstatavo Dona.

– Oi, bet Dona... – žiojosi Grifas.

– Nė negalvok! – pertraukė Džoun.

– *Čia taip nebus*, – tarė jis.

Džoun papurtė galvą ir nusišypsojo.

– Sakau jums, – tvirtino Dona. – Ji nedraugiška.

Džoun žiūrėjo į priekyje žengiančią Lidiją.

– Negali to priimti asmeniškai, – pasakė Grifas.

– Ji manosi esanti geresnė už visus, – tarė Dona. – Tai aišku iš to, kaip ji visiems nuolat primena, kad aš – viso labo priimamojo gydytoja, o jinai yra *traumų chirurgė*.

Dona kalbėjo toliau, o Džoun ėmė žvalgytis į centro miestelio architektūrą. Visur vien brutalizmas, pastatai, primenantys dėžes iš betono ir stiklo. Vienu metu ir kažkokie pasenę, ir per amžius pilki.

Bet, pažvelgusi į Misijų valdymo centro pastatą, ji pajuto krūtinėje kažką suspurdant. Statinys buvo su charakteriu, dvelkė septintuoju dešimtmečiu ir „Apollo“ programa. Ir Džoun vos nesustojo kaip įbesta.

Aš esu NASA narė.

Į posėdžių salę jie atvyko minutę per anksti, o Džoun tai reiškė – keturias minutes vėluodami.

Trijulė įsispraudė palei salės sienas, pakludami aiškiai, nerašytai hierarchijai – kėdės skirtos tik astronautams, o kandidatams turėjo likti stovėti pakraščiuose. Kambaryje jau tvyrojo tam tikra įtampa, kurios Džoun niekaip negalėjo įvardyti. Kai kurie astronautai sėdėjo ištiesę kojas, užimdami kiek įmanoma daugiau vietos, nė neketindami palikti erdvės kandidatams. Džoun, Dona ir Grifas tylėdami stovėjo prie sienos. Lidija vos teikėsi užmesti į juos akį. O paskutinis žmogus, paknopstomis įlėkęs į salę prieš pat Antonijui prabylant, buvo Vanesa Grifin.

Garbanoti jos plaukai buvo surišti, laikysena tiesi ir griežta, stovėjo ištiesusi pečius. Primerkusi aks, sukandusi dantis, ji nusiėmė akinius nuo saulės ir įsikišo į marškinių kišenę. Tada susidėjo rankas už nugaros ir sutelkė visą dėmesį į Antonijų.

Tą akimirką Džoun pagalvojo: va *čia* tai astronautė.

Vėliau tą vakarą Grifas ir Dona nuėjo pasėdėti su kitais kandidatais – kuriuos, kaip suprato Džoun, visi ir turėjo galvoje, sakydami ASKAN, astronautai kandidatai. Jie kvietė ir Džoun, bet ši atsisakė. Ji pažadėjo paskambinti Francei ir papasakoti apie pirmąją savo dieną, tad patraukė tiesiai namo.

– Ar žinotai, kad yra du ženkliukai, kuriuos galbūt vieną dieną gausiu? – paklausė Džoun Francės telefonu.

– Kaip Peliuko Mikio ženkliukai? – per klausė Francė.

– Aha, panašiai. Bet šitie yra žvaigždutė su trimis spinduliais, šaunančiais iš aureolės. Vienas sidabrinis, o kitas auksinis.

– Ir tau juos duos, nes esi astronautė?

– Tikėkimės, bet dar ne dabar, – atsakė Džoun.

Eidama į virtuvę ji tempė paskui susivijusį telefono laidą, kuris jai žengiant vis įsitempdavo. Vos prieš dvi savaites telefonas buvo naujutėlaitis. Dabar nuo naudojimosi laidas jau susipainiojo.

– Maždaug po metų, jeigu įveiksiu šitą programą, tapsiu astronaute. Tada jie man duos sidabrinį ženkliuką, rodantį, kad esu pasiruošusi skrydžiams. Tada vieną dieną mane atrinks misijai ir aš išskrisiu – o sugrįžusi gausiu auksinį. Jis rodydys, kad esu buvusi kosmose.

– Negaliu patikėti, kad mano teta skris į kosmosą.

– Gal kada nors, – tarstelėjo Džoun. – Aha.

Prispaudusi ragelį prie peties, Džoun išėmė iš šaldiklio vakarienę ir pašovė į orkaitę.

– Aš irgi noriu būti astronautė, – tarė Francė.

Nieko sau laikais gyvenu, pagalvojo Džoun. Galiu savo dukterėčiai pasakyti, kad ji *gali* tapti astronaute.

– Jeigu labai stengsiesi, taip ir bus, – patikino Džoun. – O dabar eik išsivalyti dantų. Kiekvieną kvadrantą. Pameni, ką sakė dantų gydytojas – tau jau išdygo krūminiai.

– Žinau, – atsakė Francė. – Taip ir padarysiu.

Padėjusi ragelį, Džoun pažiūrėjo į orkaitėje jau aptirpusią vakarienę ir pajuto apimant pažįstamą liūdesį. Ji išjungė orkaitę, padėjo maistą į šaldytuvą ir viena patraukė į „Prancūzaitę“ pavalgyti.

Ji nuėjo tiesiai prie baro ir užsisakė Cezario salotų bei Marsalos vištienos, tada iš rankinės išsitraukė knygą ir ėmė skaityti. Bet nė nespėjus įpusėti pirmos pastraipos kažkas atsisėdo šalia.

Džoun dar prieš pakeldama akis žinojo, kas ten. Ji taip pat žinojo, kad tokioms akimirkoms, kai, atrodo, gali numatyti ateitį, esama mokslinio paaiškinimo. Informacija tuomet priimama tokiu dideliu greičiu, kad atrodo, jog reakcija būna pirmiau įvykio. Tačiau jausmas vis tiek buvo nemalonus. Ji suprato, kodėl žmonės kartais susipainioja ir pavadina tokias akimirkas likimo pirštu.

– Labas, – tarė Vanesa.

– O, – tarstelėjo Džoun ir įsidėjo knygą. – Labas. Aš Džoun. Mačiau tave, bet, rodos, oficialiai taip ir nesusipažinom.

– Vanesa.

Džoun dirstelėjo į Vanesą, stengėsi nespoksoti pernelyg įdėmiai. Vanesos akys buvo šviesiai rudos, kone gintarinės. O

plaukai tokie tamsiai rudi, kad atrodė beveik juodi. Ir jų buvo tiek daug, tos garbanos užėmė tiek daug vietos.

– Malonu oficialiai susipažinti, – pasakė Vanesa.

Ji atrodė dar stojiškesnė nei Dona, bet labiau atsipalaidavusi nei Lidija. Džoun nejučia susimąstė, kaip ji atrodo Vanesai. „Knygų žiurkė.“

– Niekas su manimi deramai nesusipažino, – tarė Vanesa. – Bet, regis, jūs visi jau pažįstami.

– Ak, – tarstelėjo Džoun. – Todėl, kad visi susipažinom prieš gal pusantros savaitės. Įsikraustėm į tą patį kvartalą.

– Tą prie pat Centro miestelio? – Vanesa linktelėjo. – Logiška.

– O kur gyveni tu?

– Truputį toliau.

– Nenorėjai gyventi su mumis?

– Ne, ne dėl to. – Vanesa kreivai šyptelėjo ir nusijuokė. – O gal ir dėl to. Man patinka privatumas. Nesu tikra, ar man labai seksis „gyventi kaip žuvelėms akvariume“.

Džoun besijuokiant barmenas atnešė jos salotas ir padėjo ant stalo.

– Ačiū, – tarstelėjo ji.

Vanesa palinko į priekį ir pamajo barmeniui.

– Ar galėčiau užsisakyti taurę kabernė ir vidutiniškai apkeptą steiką?

Džoun salotos staiga pasirodė tokios nuobodžios.

– Man labai gaila, kad nė vienas iš mūsų tavęs neužkalbino, – tarė ji. – Mes ne specialiai, bet vis tiek apmaudu.

Vanesa vėl įsipatogino ant baro kėdės ir numojo ranka.

– Viskas gerai. Pamaniau, kad pasisveikinti reikės man. Tad – sveika.